

POSTANOWIENIE

Dnia 1 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **P.B.**

skazanego z art. 258 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 1 października 2025 r.,

kwestii odmowy przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonych wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 22 lutego 2024 r., sygn. akt II AKa 234/20, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 27 sierpnia 2020 r., sygn. akt IV K 58/16,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

odmówić przyjęcia wniosku P.B. o wznowienie postępowania zakończonych wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 22 lutego 2024 r., sygn. akt II AKa 234/20, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 27 sierpnia 2020 r., sygn. akt IV K 58/16, wobec jego oczywistej bezzasadności.

[WB]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 sierpnia 2020 r., sygn. akt IV K 58/16, Sąd Okręgowy w Lublinie:

1. uznał oskarżonego P.B. za winnego popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. i na tej podstawie wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
2. uznał oskarżonego P.B. za winnego czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., 4 § 1 k.k., 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i na podstawie art. 56 ust. 3 wskazanej ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności i 250 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 30 złotych (w związku z tym czynem orzeczono także przepadek równowartości korzyści majątkowej i nawiązkę;
3. uznał oskarżonego P.B. za winnego tego, że w okresie od lipca 2011 r. do dnia 5 grudnia 2011 r., daty dziennej bliżej nieustalonej, w W. oraz na terenie Wielkiej Brytanii, działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, w ramach przyjętego podziału ról, wynikającego z udziału w zorganizowanej grupie, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, dokonał co najmniej jednokrotnie wewnątrzwspólnotowej dostawy substancji psychotropowej w postaci nieustalonej ilości amfetaminy na terytorium Wielkiej Brytanii celem jej dalszej sprzedaży, przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. czynu z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 i 65 § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 30 złotych;
4. wymierzył oskarżonemu karę łączną 4 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną 400 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 30 złotych.

Tym samym wyrokiem skazany został także A.G., któremu przypisano odpowiedzialność za czyny z art. 258 § 1 k.k. 53 ust. 2 i art. 56 ust. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Po rozpoznaniu apelacji obrońców obu oskarżonych, Sąd Apelacyjny w Lublinie, wyrokiem z dnia 22 lutego 2024 r., sygn. akt II AKa 234/20, zmienił zaskarżone orzeczenie w odniesieniu do P.B. w ten sposób, że inaczej ustalił czas

popęłnienia czynu z pkt 2, a w odniesieniu do czynu z pkt 3 wyeliminował z jego opisu wyrażenie: „z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu”. W odniesieniu do A.G. zmienił opis czynu z pkt V, a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok co do obu oskarżonych utrzymał w mocy.

Orzeczenie to zaskarżone zostało kasacjami obrońców obu skazanych. Warto zaznaczyć, że w kasacji skazanego A.G. podniesiono m.in. zarzuty zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. związane z nienależytą obsadą sądów obu instancji (rzecz dotyczyła udziału w wydaniu orzeczenia przez Sąd Apelacyjny sędzi powołanej na stanowisko w tym Sądzie w wyniku rekomendacji udzielonej przez Krajową Radę Sądownictwa ukształtowaną przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw oraz udziału w wydaniu orzeczenia przez Sąd Okręgowy sędziego Sądu Rejonowego wadliwie delegowanego do sądu wyższego rzędu).

Postanowieniem z dnia 26 czerwca 2025 r., II KK 143/25, Sąd Najwyższy oddalił wszystkie wniesione kasacje jako oczywiście bezzasadne.

W dniu 22 sierpnia 2025 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek skazanego P.B., w którym domaga się on wznowienia postępowania na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k. oraz „z powodu niewłaściwego składu sędziowskiego”. W uzasadnieniu pisma skarżący wskazuje, że sędzia orzekająca w pierwszej instancji była wadliwie delegowana przez Ministra Sprawiedliwości, a nadto, iż Sąd Apelacyjny stwierdził, że nie można ustalić ilości środków odurzających, które skazany przemycił, zatem brak jest podstaw do przypisania odpowiedzialności w oparciu o przepis przywidujący surowszą karę przy ustaleniu, że przedmiotem czynności wykonawczej jest „znaczna ilość” środków odurzających.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania pochodzący od strony, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego (art. 540 § 2 k.p.k.) i opłacony. Jednak, zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia

wniosku bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność.

W pierwszej kolejności odnieść się należy do kwestii związanej z bezwzględną przyczyną odwoławczą w postaci nienależytej obsady Sądu Okręgowego. W świetle treści art. 542 § 3 k.p.k., strona nie może składać wniosku opartego na bezwzględnych przyczynach odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k., bowiem wznowienie postępowania na tej podstawie może nastąpić tylko z urzędu. Pismo strony, odwołujące się do takiego uchybienia, traktować należy jako sygnalizację przewidzianą w art. 9 § 2 k.p.k. Niezależnie od oceny charakteru pisma skazanego, wznowienie postępowania oparte na przesłance nienależytej obsady sądu nie jest możliwe z uwagi na regulację przewidzianą w art. 542 § 4 k.p.k. Przepis ten stanowi, że niedopuszczalne jest wznowienie postępowania z urzędu z przyczyn przewidzianych w art. 542 § 3 k.p.k., jeżeli były one przedmiotem rozpoznania w trybie kasacji. Jak wskazano we wstępnej części postanowienia, w kasacji obrońcy skazanego A.G. podniesiono zarzuty związane z zaistnieniem uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. odnoszące się do Sądów obu instancji. Kasacja ta została rozpoznana łącznie z kasacją obrońcy skazanego P.B., zatem ponowna kontrola omawianej kwestii w ramach postępowania wznowieniowego jest niedopuszczalna.

Analiza drugiego z podnoszonych przez skazanego powodów wznowienia postępowania odnosi się do czynu zakwalifikowanego z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. W opisie zarzucanego skazanemu czynu wskazano, że przedmiotem przemytu miało być co najmniej 1,5 kg amfetaminy. W opisie czynu przypisanego masę amfetaminy pominięto wskazując, że była to nieustalona ilość. Ustalenie to nie zostało zmienione w wyroku Sądu odwoławczego – wyeliminowano jedynie element uczynienia sobie z przestępstwa stałego źródła dochodu.

Jak należy sądzić, skarżący utrzymuje, że do wznowienia postępowania winno dojść ze względu na treść art. 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k., który stanowi, że postępowanie wznowia się, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że oskarżonego skazano za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do

nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary. Przytoczony przepis nie może mieć zastosowania w rozważanej sprawie i to z kilku powodów. Po pierwsze, w sprawie nie ujawniły się żadne nowe fakty lub dowody, bowiem w żadnym z wyroków nie przyjęto w opisie czynu, by oskarżony przemycał znaczną ilość amfetaminy – wskazano przecież wprost, że ilości tego środka nie można ustalić. Po drugie, zastosowany wobec skazanego typ przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wynikał nie z ilości amfetaminy, a z celu działania sprawcy. W przywołanym przepisie wskazuje się przecież jasno, że sprawca podlega zaostrzonej odpowiedzialności, jeżeli jego czyn został popełniony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Ustalenie takie zawarte jest w opisie czynu przypisanego skazanemu. Po trzecie wreszcie, omawiany wniosek o wznowienie postępowania ocenić należy jako próbę ponownej weryfikacji wyroku Sądu Okręgowego, w sytuacji, gdy Sąd Apelacyjny na stronie 14 uzasadnienia swojego orzeczenia wskazał, że brak możliwości ustalenia ilości przemycanej amfetaminy nie jest przeszkodą do zakwalifikowania zachowania skazanego z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Oczywista bezzasadność wniosku skazanego o wznowienie postępowania, wynikająca z powyższych uwag, pozwoliła na odmowę jego przyjęcia, stosownie do art. 545 § 3 k.p.k.

[WB]

[a.ł]